

Men saa gjorde Ministeren en hel Række Bemærkninger — og dem have vi jo hørt nogle af før — nemlig om, at Kjøbenhavns Kommune skulde have gjort en hel Del, Kjøbenhavns Kommune skulde have taget fat paa Understøttelse af arbejdsløse. Det er jo ofte faldet i min Lod, og jeg har ofte haft Lejlighed til i Kraft af den Stilling, jeg indtager som Tillidsmand i Arbejdsverdenen, at beskæftige mig med Spørgsmaalet om Arbejdsløshed, og jeg har jo ikke lagt Skjul paa, at det, som Arbejderne ønske, egentlig ikke er Understøttelse; hvad de arbejdsløse ønske, er Arbejde med Adgang til Fortjeneste. Først naar Arbejdet slipper op, og man ikke er i Stand til at skaffe dem det, sige de: Ja, saa have vi Krav paa at faa Understøttelse; men de søge at hjælpe sig selv, saa længe det varer. I Retning af at skaffe Arbejde netop af Hensyn til den store Arbejdsløshed er Kjøbenhavns Kommune gaaet overordentlig langt. Vi have i Kjøbenhavns Kommune i de sidste 3—4 Aar ofret paa ekstraordinære Arbejder, som ere blevne fremmede med særlig Kraft af Hensyn til den arbejdsløse Periode, 4—5 Millioner Kr. hvert Aar. Dette er naturligvis ikke gaaet ud til Arbejdsløn alt sammen, men vi have søgt at fremme disse Arbejder, netop under Hensyn til den Stilling, vi levede under, under Hensyn til den store Arbejdsløshed. Et enkelt Aar er Forbruget paa dette Omraade paa det ekstraordinære Budget endogsaa løbet op til mellem 10 og 12 Millioner Kr. Paa dette Omraade har Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse været overordentlig vagtsom og netop taget Hensyn til Konjunkturerne, og jeg tror, at hvis man ogsaa fra Statens Side og i adskillige andre større Kommuner gik frem paa lignende Maade, vilde man kunne gøre ikke saa lidt Gavn. Men saa kommer det næste Spørgsmaal. Det er dette: Naar Arbejdet ikke længere slaar til, bør man da yde Understøttelse? Og saa sige de: Hvorfor yder Kjøbenhavn ikke noget til de fri Fattiggasser? Jeg har allerede, da jeg første Gang havde Ordet, tangeret, at Stillingen for Kjøbenhavn jo er den, at de Indtægter, som i andre Kommuner ere tillagte de fri Fattiggasser, ere i Kjøbenhavn ved andre Love tillagte enten Kommunens almindelige Kasse eller en særlig Kasse. Nu er Forholdet i Kjøbenhavns Kommune for Øjeblikket dette, at hvis vi skulle tage saadanne Afgifter som f. Eks. Hundskatten, som i Landkommunerne høre til de

fri Fattiggasser, og det er en ganske betydelig Afgift. (*En Stemme*: De opkræve den slet ikke paa Landet)... naa, det er en anden Sag, men hvis vi nu tage denne Afgift, som i Kjøbenhavn er meget betydelig — den indbringer Kjøbenhavns Kommune 120,000 Kr. om Aaret — vil det være et ganske udmærket Bidrag at have til den fri Fattiggasse. Men der er den Ulempe derved, at naar vi lade denne Afgift gaa over til en eventuel fri Fattiggasse, vil Følgen blive den, at saa kommer Kommunekassen til at mangle disse Penge. Og nu er Kjøbenhavns Kommune jo ikke stillet paa samme Maade som de øvrige Kommuner, at den kan paaligne sine Udgifter paa Kommunens Beboere. Vi ere nu oppe paa 3 pCt, og vi kunne ikke komme videre, og man har jo hidtil ikke villet give os en Skatteordning, hvorved vi bleve stillede paa lige Fod med de andre. Man giver os Lov til at laane Penge, men disse Laan skulle baade forrentes og afbetales, og hvis Kjøbenhavns Kommune en skøn Dag siger: Nu kunne vi hverken forrente eller afbetale Laanene, tænker jeg, at man da vil sætte os under Administration, eller lave en eller anden Ting, som man gør ved dem, der ikke kunne klare sig. Jeg mener derfor, at saa længe vi staa saaledes i det, er det heller ikke andet end Ord og Forsøg paa at skyde Sagen fra sig, naar man siger: Ja, men I kunne jo ordne Sagen selv. Men selv om det nu kun var Kjøbenhavn alene, det drejede sig om, og selv om det var Mangel paa god Villie fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Side til at ordne denne Sag — som det altsaa synes, at man gerne vil give det Udseende af — saa kunde de, som mene, at Kjøbenhavn bør gaa denne Vej, og som jo have Myndighed — og de enkelte Ministre og det samlede Ministerium have jo Myndighed — sige: Det er dog en Skam, saaledes som Socialdemokraterne og de liberale Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn misregere Kommunen paa dette Omraade, at de ikke skaffe en fri Fattiggasse, og nu skulle vi vise, hvorledes det kan gøres, vi skulle vise, at det er os, som have Hjerte for de fattige, og derfor lave vi et Lovforslag, hvorved der gives den fri Fattiggasse, hvad den skal have, og selvfølgelig ogsaa Kommunens øvrige Kasser, hvad de skulle have. Og saa ville de blive priste som dem, der ere Kjøbenhavns Kommunes virkelige Velgørere, og ikke ere som dem, der kun møde op med Kritik, naar vi andre komme med Forslag, og saa for Resten